

BOB DYLAN

Live On Stage! - One Night Only!!

DKB PRESENTS

Live On Stage! - One Night Only !!

BOB DYLAN
AND
HIS
BAND!

In Person!

Don't You Dare Miss It!!!

www.hnt.dk

21. MAJ 2000

HORSENS NY TEATER
& friends

Billetter Tlf. 75 60 23 44

Dansk Danske Automatisk Postkassencenter BIG BANK - CEFES MUSIKHØJSKOLE A/S
LEP HØJS KUNSTSKOLE A/S - HATTING BAGEN A/S - HORSENS NY TEATER A/S - HORSENS
PROFESSIONELLE KIDS BYD A/S - DRALIA KJÆLD BØTTE - PARADISO EXCLUSIVE MANAGEMENT A/S
PROFESSIONELLE KIDS BYD A/S - DRALIA KJÆLD BØTTE - PARADISO EXCLUSIVE MANAGEMENT A/S

DYLAN
A
Y
B

Passion!

BO
Y
E
A
T
E
R

One Night Only !!

Disc 1 72.59

1. Intro 0.36
2. Hallelujah, I'm Ready To Go 2.48
3. My Back Pages 5.21
4. Masters Of War 5.34
5. Tomorrow Is A Long Time 4.47
6. A Hard Rain's A-Gonna Fall 9.33
7. Tangled Up In Blue 6.56
8. The Lonesome Death
Of Hattie Carroll 5.57
9. Gotta Serve Somebody 4.31
10. You're A Big Girl Now 5.03
11. All Along The Watchtower 4.28
12. Tryin' To Get To Heaven 5.36
13. To Be Alone With You 5.23

Disc 2 75.27

1. Ballad Of A Thin Man 7.11
2. Like A Rolling Stone 6.28
3. Forever Young 6.15
4. Maggie's Farm 6.35
5. It Ain't Me, Babe 7.45
6. Rainy Day Woman #12 & 35 6.14
7. Blowin' In The Wind 5.17
8. * Mama, You Been On My Mind 4.28
9. * Shelter From The Storm 5.59
10. * Down Along The Cove 5.56
11. * Things Have Changed 6.15

* Bonustracks: Disc 2: 8-11 Sat. 13 May 2000, Lund, Olympen, Sweden

Lys i mørket

Bob Dylan holder sine sange i live.

All the truths in this world adds up to one big lie», konkluderer Bob Dylan på sit første nye nummer i tre år. Ikke meget håb dér. Således sammenfat ter og afrunder 'Things Have Changed' det desillusionens selvportræt, som udgøres af 1997-albummet 'Time Out of Mind'. En plade, hvor bluesrundgangene som en messe for tidens ende toner frem og fader ud, som om man lytter til bidder af sange, der reelt er uden begyndelse og ende. Sange der fortsætter et sted derude i nærværd og næsten-mørket, hvor folk er så vanvittige og tiderne så sære, at tanken om en fremtid rammer muren med sortnende stilhed: »I used to care / but things have changed«.

Men der er stadig noget, Bob Dylan bryder sig om. Det demonstrerede han søndag aften foran 500 mennesker i Horsens Ny Teater. Bob Dylan bryder sig om sine sange, og han sørger for, at de holder sig i live. Tre dage før sin 59-års fødselsdag spillede Dylan næsten kun gamle sange i Horsens. Men

de lød alle, som var de skrevet i går et sted undervejs på den endeløse turné, Dylan har været på siden 1989. »It looks like I'm moving/ but I'm standing still». Bob Dylan står stille, og det gør han, fordi hans tid er gået i stå. Men sangene bevæger og bevæger sig stadig. Manden, der revolutionerede musikken ved at elektrificere folkemusikken og gøre rocken poetisk, har med konsekvens meldt sig ud af den grundlæggende tro på, at man konstant skal forandre sig i fremskridtets navn. Men Dylans bedste sange er som sandheder, man ikke kan 'gå videre' fra. De er, hvad de er. Men at de kan sættes i nyt lys og afkræves nyt liv og mening, var, hvad Dylan gjorde med 'Tangled up in Blue', 'Rainy Day Women #12 And #35' og en lang række andre ikke spor uantastelige klassikere i Horsens.

Bob Dylan spillede kun en enkelt ny sang – 'Trying To Get To Heaven' – og den hang og dinglede lidt ved siden af hovedstrømmen. Men Dylan og hans respektfulde, uhyre lydhøre unge musikere – David Kemper på trommer, bassisten Tony Garnier, guitaristen Charlie Sexton og multi-instrumentalisten Larry Campbell – fik selv de

ældste sange til at lyde, som om de blev født midt på scenen. 'Masters of War' var det første store højdepunkt, som med den smukke lyd af »her heart softly pounding« førte til en mesterlig 'A Hard Rain's Gonna Fall'. Med autoritativ tex-mex i Dylans guitarspil, der i det hele taget placerede den akustiske guitar i en sjældent autoritativ rolle som leadinstrument.

I KONCERTENS første del tog bandet i stedet for bluesmusikken udgangspunkt i den hvide amerikanske tradition. Med Campbell skiftevis på fiol, mandolin og guitar var det tonerne fra de irske og angelsaksiske emigranter Amerika.

Så skiftede Dylan gear. Guitaren blev elektrisk, og bluestonet rock kom i højsædet. Og stadigvæk var det sådan: Ikke et sekund følte man, at man hørte 'en af de gode gamle'. 'Maggie's Farm' rockede løsslappent, og 'All Along the Watchtower', som man med rimelighed kunne have mistænkt for efterhånden at være blevet fortolket til fortærskelse, blev i en hårdt pumpende version rusket løs med guitarakkorder så skæve, at enhver forudsigelighed blev slået langt ud af kurs. 'Blo-

win' in the Wind' fik svarene til at blæse i vinden, som om spørgsmålene var stillet sekundet før og ikke 48 år tidligere. Genkendelighedens glæde var til stede i rigt mål, men det var konstant en her og nu og ind og ud af kroppen-oplevelse.

Og det var måske i virkeligheden aftenens smukkeste pointe: Det kan godt være, at mørket står for døren, og at tidens fylde er mere end halvfuld, men i så fald var det måske, hvad der skulle til, for at øjeblikket igen kunne komme til at stråle med en kraft, som overskridet den banale dyrkelse af øjeblikket som rastløst kick.

Et eller andet sted derude i en fortumlet, formørket verden står Bob Dylan på en scene i Horsens, Yokohama eller Chicago og synger og spiller sine splinterne gamle sange. En mand i tilknappet sort tøj og hvide kalveskinsstøvler og et slidt gammelt jødeansigt med en klar sveddråbe dinglende som et flydende krystal under næsetippen. Et eller andet sted står Dylan og spiller. Kunstneren står helt stille i tiden, mens kunstværket er i en tilstand af konstant forandring. Man behøver ikke være dylanolog for at finde trøst i den tanke.

KIM SKOTTE

Bob Dylan som vor tegner Jørn Villumsen oplevede ham under koncerten i Horsens.

HORSENS NY TEATER

Bob Dylan
Live på Horsens Ny Teater

Store Sal

Søn 21.05.2000 20.00

SEKTION

Gulv

Række Plads Rabatform

27 2 Normalpris 995

PRIS

Prisen er incl. gebyr kr. 15

ARRANGØR: HNT & Friends

40338434498888 86778555 86778555

HNT

EN MESTERS

STJERNESTUND

ROCK ★★★★☆

Det er altså ingen grov spøg, Bob Dylan er vitterlig i Horsens. Pludselig da den eksklusive forsamlings begynder at stampe nærmest manisk i gulvet, tager drømmen form af virkelighed.

Og den bliver synlig for de få udvalgte klokken 20.16, hvor musikhistoriens vigtigste nulevende personlighed entrer scenen, skarpt efterfulgt af den uforlignelige introduktion:

'Ladies and gentlemen, please welcome, the Columbia recording artist - Bob Dylan!'

Salen eksploderer, folk ryger op af sæderne, og hvad gør Dylan? Han sætter en adstædig udgave af en obskur traditional i gang, mens publikum måbende iagttager, hvad der stadig forekommer en anelse mistænksomt: Bob Dylan i Horsens?!

Og så åbner mesteren med 'Hallelujah, I'm ready to go!' Og minsanden et 'thank you!' Godt nok diskret, men det er der, og det samme er soloerne, som Dylan selv tager hovedparten af på umiskendelig komisk vis.

Han fylder 59 år på onsdag, men han ser stadig godt ud den gamle. Klædt i stilfuld sort jakke og i ført hvide cowboystøvler, der skinner om kap med aftenens andet nummer, 'My Back Pages'.

DØSIGT BLIK

Blikket er derimod døsigt som sædvanligt. Han ligner én, der lige er stået op, og det samme kan siges om håpragten. Men sådan skal det jo være.

Stemningen er hjertevarm og løssluppen, men roen sanker sig, da det første virkelige højdepunkt melder sig. En gribende og aldeles skæbnesvanger 'Masters Of War'. Det er godt, at sådan noget som at trække vejret foregår automatisk.

Flere akustiske numre følger kulminerende med klassikeren 'Tangled Up In Blue', der som næsten hele sættet på behørig vis leveres i ny arrangement i forhold til de kendte studieversjoner. Adskillige fraseringer er ren akrobatik.

Herved holder Dylan liv i sine eviggyldige mesterværker, og han undgår at blive reduceret til en nostalgisk legende.

Samtidigt holder han The Never Ending Tour interessant for sig selv, og han har sikkert heller ikke noget imod, at både publikum og korsangerne er ved at vride stemmebandet af led for at synge med.

Folk gør hvad de kan alligevel, og frygten for at salen ville tage imod med den overbærende arrogance, man kunne forvente fra de relativt mange sponsorer og konkurrenter fra branchen, den viser sig at være fuldstændig ubegrundet. Alle overgiver sig.

FORMIDABELT

Det kammer over i ekstatiske tilstande, da Dylan og det eminente band sætter strøm til instrumenterne og flakker gennem en indædt og tung, 'Gotta Serve Somebody'. Det kan godt være den er fra den såkaldt krist-

ne periode, men i aften er den djævelens værk. Og Bob smiler!

Formidable 'You're A Big Girl Now' er endnu en overraskelse under en koncert, hvor Dylan i chokerende grad endevender de sidste par ugers sætlistier og leverer adskillige rariteter.

Stemmen er rund og blød (altså for Dylan standard), og dem der siger, at Bob ikke har haft et bedre sæt musikere siden The Band, de vil næppe komme på andre tanke efter denne opvisning.

Larry Campbell (guitar og violin), Tony Garnier (bas), David Kemper (trommer) og den relativt nye lejesvend Charlie Sexton (guitar) er simpelthen forbilledlige sparringspartnerne for legenden, der selv sætter aftenens ubestridte stærkeste nummer i gang.

KRAFT OG SAFT

'All Along The Watchtower', og de upåklagelige lydforhold sender guitarduellerne ud i Horsens Ny Teater

med en kraft og saft, som var det første gang den blev fremført.

Dylan spjætter for gud ved hvilken gang med det urolige venstreben, går ned i knæene og udfører sine bizarre, lidt nervøse dansetrin, der formentlig betyder, at han føler sig godt tilpas.

Han har da heller ikke grund til andet, og det ordinære sæt afsluttes med 'Tryin' To Get To Heaven', der er den eneste fra 'Time Out Of Mind', samt endnu en overrumplende sang, 'To Be Alone With You'.

Bob lunter ud i garderoben, og fans fra bagest i salen løber frem på siden af de forreste stolerækker, mens sikkerhedsvagterne skuler ængsteligt.

Dylan viser sig igen og kvitterer med 'Ballad Of A Thin Man' for den konstant øredøvende begejstring, der skyller frem mellem alle numrene.

HALSBÆKKENDE

Klassikerparaden fortsætter med 'Like A Rolling Sto-

ne', 'Forever Young' og en forrygende, nærmest halsbækkende 'Maggie's Farm'.

Formatet understreges, da d'herrer som den største selvfølgelighed slår helt over i et andet følelsesregister med en nænsom, 'It Ain't Me Babe'. Klasse.

Uundgæelige 'Rainy Day Woman #12 And 35' er sjældent hørt mere veloplagt, og Dylan svirrer så meget med hovedet at svedperlerne står ud af den sælsomme afro.

'Blowin' In The Wind' løftes af de skønneste country-harmonier, og efter to timer bukker Dylan farvel. Han har sejret.

Salen brøler på mere. Men forgæves for *'it's all over now, baby blue'*.

For Horsens var det en uforglemmelig begivenhed, for Dylan nok bare et show, der var lidt mindre end alle de andre. Fra femte række til venstre mindede det unægtelig om en af de absolut største musikalske begivenheder på dansk grund nogensinde.

AF THOMAS TREØ

